

Met dankbaarheid gedenken wij

Pater Frans Beernaert

Missionaris van Scheut

Geboren te Geraardsbergen op 23 september 1921
Religieuze geloften te Scheut op 8 september 1941
Priester gewijd te Scheut op 26 januari 1947
Van 1950 tot 1972 was hij missionaris in Kasayi (Kongo),
voornamelijk in de stad Kananga
waar hij zich met al zijn krachten inzette
als leraar en directeur van katholieke scholen.
Van 1973 tot 1982 was hij godsdienstleraar
in katholieke middelbare scholen te Heist-op-den-Berg
en te Deurne-Antwerpen.
Van 1982 tot 2004 verbleef hij in Geraardsbergen
en Grimmingen, en bewees er nog diensten
in de pastoraal van de parochies.
In oktober 2004 kwam hij naar het missiehuis
van Scheut te Kessel-Lo
en overleed er op 21 november 2005.

*De missionarissen van Scheut en de familie
danken u van harte voor uw vriendelijk medeleven.*

Nonkel Pater,
Zo spraken wij, jouw neven en nichten, jou aan. Het
werd je roepnaam voor de ganse familie, voor je
broers en zussen, maar ook daarbuiten.
Hoe herinneren wij ons jou? Vooral je afreizen naar
dat toen nog oneindig verre continent Afrika; een
wekenlange bootreis, later gelukkig met het vlieg-
tuig. Je eigen land verlaten, gedreven door Gods
liefde voor alle mensen, het is de roeping van een
missionaris.

We zullen nooit weten wat je allemaal gedaan hebt
daar in de Kasayi. Maar een rode draad in je leven
was de jeugd. Regentaatstudies in België, leraar in
Kongo, later ook directeur.

Toen je in 1972 definitief terugkwam naar België,
bleef je betrokken bij de jeugd. Je werd gods-
dienstleerkracht in Heist-op-den-Berg en later in
Antwerpen. Aalmoezenier ook voor de jeugdva-
kantiecampen en de gezinsvakanties van Intersoc
in Zwitserland.

Je geboortestad was altijd een thuishaven. Twintig
jaar geleden kwam je definitief terug naar
Geraardsbergen. Waar nodig sprong je bij op
parochies ...

Pater Frans was overal goed gekend. De jongsten onder ons heb je hier nog zien opgroeien, geholpen ook bij 't studeren; we gingen mee wandelen en verkenden dankzij jou onze eigen groene omgeving; urenlang werd er gekaart. Je was voorganger in verschillende van onze huwelijksvieringen. Ook onze kinderen zullen zich jou herinneren. Velen van hen heb je gedoopt. De aandacht die jij aan hen besteedde, straalde op jou terug. Je was er blij en dankbaar om.

Dankbaar was je ook voor iedereen die iets voor jou deed: je was, je boodschappen, je dagelijkse eten of wat dan ook.

De laatste jaren begon het wat moeilijker te gaan. Wandelen werd allengs meer een inspanning dan een ontspanning; ook kaarten kon je niet meer boeien.

Het moet moeilijk geweest zijn voor jou, om je zelfstandigheid stilaan te moeten prijsgeven. Alleen wonen kon niet meer sinds een jaar.

De voorbije maanden hebben wij ons dikwijls afgevraagd wat er in jou omging. Je gedachten werden een stroom van losse woorden, waar wij een betekenis in zochten.

Maar zoals de oude Simeon ben je nu in vrede gegaan.

Bedankt om wie je was.

